

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz pro Jirkov a okolí červen - červenec 2017 (č. 130)

**Květnovské
poutě
jsou
o nedělích**

**2.července
9.července
16.července**

**Česká mše
je v 10:30 h.**

**Německá mše
v 14:15 hodin**

Přijďte na Květnov!

Pozvánky na červen a červenec

* Ukončení školního roku **pro děti na faře** v Jirkově bude 21.6. od 15 hod.

* **Hlavní poutě na Květnově** se uskuteční o nedělích **2.7., 9.7. a 16.7.** kdy začínají **srazem u červeného kříže na návsi v 10:00 hodin**. To se společně pomodlíme úvodní modlitby k růženci. Pokračovat (v případě snesitelného počasí) budeme dál procesím skrze alej k růžencovým schodům. Mše svatá česky je jen jedna v **10:30 hod** s pobožností k Panně Marii „Květnovské“. Po pauze na občerstvení bude ještě společná adorace Nejsvětější Svátosti Oltární a požehnání v **12:30 hodin**.

* Německá pout' začíná vždy odpoledne od **14:15 hod**.

* Po celou dobu poutních dnů je otevřen poutní stánek s občerstvením a suvenýry (poutní oplatky, svaté obrázky, svíčky, hrnky);

* Je možné požádat kněze o svatou zpověď.

Upozornění: O těchto 3 nedělích nejsou pravidelné mše v Jirkově, Strupčicích ani Sušanech. Stejně tak nejsou sobotní pravidelné mše (14 hod.) na Květnově v měsíci červenci.

* Mše svaté v **Boleboři** v kostelíku sv. Mikuláše budou o poslední neděli v červnu a červenci, tedy 25.6. a 30.7., vždy od 15 hodin.

* Turistická návštěva **Českého lesa (region Chodsko)** v rámci akce **Pařeztour** se uskuteční ve dnech 31.7.– 5.8. 2017. Plánuje se 50 km chůze s batohem a spaní v přírodě.

* **Turnaj ve stolním tenisu** „O pohár Děkanství Jirkov“, letos 6. ročník bude na faře v Jirkově, v sobotu 19. srpna, od 10 hodin.

* Setkání farnosti u příležitosti (44.) **narozenin** duchovního správce M. Dvouletého se uskuteční v Jirkově, v neděli 20. srpna. Po mši svaté v kostele (9 hodin), bude **pohoštění na faře**. Ve Strupčicích mše nebude.

* **Bohoslužby v kostele sv. Barbory v Otvicích jsou každou sobotu v 18 hodin (s nedělní platností).**

* Bohoslužba na **Červeném hrádku** v zámecké kapli ke cti Umučení svatého Jana Křtitele se koná v neděli 27.8. od 16:00 hodin. Po mši bude pro zájemce menší posezení v zámecké restauraci.

*** **Věci do charity** stále přijímáme, ale je dobré předem zavolat na telefon: 474 659 460. Naše adresa je: Kostelní ulice, čp. 55, Jirkov.

Stalo se v květnu a červnu:

Jarní květnovská pout' byla v sobotu 6.května, jediný bohoslovec Václav Novák (na fotce uprostřed) za litoměřickou diecézi referoval o životě v kněžském semináři v Praze. Byly nově nainstalovány votivní tabulky. Mlha nám trochu kazila průběh poutě, ale tak to na horách někdy bývá. Hlavním celebrantem byl náš krušnohorský vikář Řehoř (a kanovník litoměřický). Přijeli kněží z Kadaně, Chomutova a Jirkova. Nejvíce poutníků přijelo autobusem z Klášterce. Farní vikář kadaňský Jan Burian (foto) oslavil v červnu 70 let života. V létě budou už jen poutě s jednou mší a bude se podobně začínat u kříže na návsi v 10:00 hodin. Letos se chystají jen drobné úpravy na Květnově. Více informací naleznete na webových stránkách (hlavně barevné fotky):

<http://www.kvetnov-quinau.cz/>

Mariánská pobožnost u obnovené kaple Panny Marie v polích mezi **Strupčicemi a Hošnicemi** se konala letos v neděli 7.května. Každoroční akce na památku biskupského svěcení od Jana Baxanta se zúčastnilo asi 12 lidí. Proběhlo též požehnaní přírodě a modlitby za dešť.

MD

Noc kostelů proběhla v pátek 9.června v rámci naší jirkovské farnosti v kostelech v **Otvicích, Sušanech a Strupčicích**. Poděkování patří všem, kteří se dobrovolně akce zúčastnili jako pořadatelé, zvl. kostelníkům a místním věřícím.

Zde máme dvě fotografie ze **strupčického kostela svatého Václava**. Koncert pěveckého sboru Ženský komorní sbor z Jirkova a vyprávění o Svatojakubské cestě, neboli pěší putování do světoznámého poutního místa Santiago de Compostela, které je ve Španělsku a kde byla na závěrečné části pouti jedna ze strupčických žen.

MD

Jubileum Fatimy a duchovní slovo z Koclířova na měsíc červen 2017

Především 13. květen tohoto roku a pro naši zemi již o týden dříve na 1. sobotu - 6. května jsme zahájili vlastní slavení Jubilea Fatimy. V národní Fatimě s diecézním biskupem Janem a ve světové Fatimě s papežem Františkem. Jsme vděční za relikvie našich - již svatých - pasáčků Františka a Hyacinty a novou, velkou duchovní „posilu“ v relikvii sv. Jana Pavla II., která je nyní trvale umístěna v nově posvěcené kapli. Velké zástupy poutníků ve Fatimě v Portugalsku společně se Svatým otcem, poutníky z ČR na kolech i pěších, kteří jsou z Velehradu na cestě do Fatimy aj. V národní Fatimě v Koclířově s mnoha farnostmi, skupinami, poutníky, ať na 1. sobotu či v hlavní den 13. května. A také na mnoha místech v naší zemi, kde probíhají fatimské přípravné dny a modlitby ve farnostech, komunitách a společenstvích. Děkuje-me za toto prožívání Jubilea!

Co je podstatou slavení Jubilea Fatimy? Jak prožít a pochopit poselství Panny Marie pro tyto dny? Jakým způsobem „přijmout“ Pannu Marii do svého života, aby její Srdce vítězilo v mém srdci?

Poslední květnový den, svátek Navštívení Panny Marie nás přivedl na „návštěvu“ u Sv. otce Františka na Svatopetrském náměstí s obrazem Lidické Madony mistra Zdirada Čecha, zástupců doposud žijících dětí z vypálených Lidic před 75 lety s našimi církevními i státními představiteli, s otcem kardinálem Dominikem i naším biskupem Janem. V bazilice St. Croce jsme s poutníky a hosty prožili mši svatou, kterou celebroidl stání sekretář kardinál Pietro Parolin. V předvečer slavnosti sv. Marcelina a Pietra v titulárním chrámu kardinála Dominika Duky byl předán obraz Panny Marie Lidické. Spojení tragédie, utrpení válek vůbec s Pannou Marií a Stolcem sv. Petra. Útoky Zlého, a to ve všech podobách, a proti nim živé Slovo Ježíše při zakládání církve. **„Moci pekelní nepřemohou!“** A slova jeho Matky na konci 2. tisíciletí během hrůzné světové války: **Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!** To vše jsou viditelné jistoty naší křesťanské naděje. Naděje, která nemůže zklamat a která je pro nás všechny zdrojem životní osobní naděje, ať jsme v jakékoliv situaci. V nemoci, bolesti, přetížení i slabosti. Jsme na cestě s Ježíšem, s Marií, sv. Josefem, pasáčky, Janem Pavlem II. i se všemi našimi spolu-pracovníky i s těmi, kteří s námi spolupracují z nebe. *Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi, Neposkvrněné Srdce Panny Marie, oroduj za nás!* V tomto jubilejním roce máme poutní programy každou sobotu. Připravujeme pouť na Turzovku – so 24. 6. a pak se těšíme dva měsíce letních prázdnin u nás v Koclířově. Jsme připraveni vás uvítat a prožít pár krásných chvil s vámi a vašimi dětmi a pak již vstoupit do vrcholu Jubilea - národního slavení v září a na počátku října!

P. Dokládál

Chraňme veškerý život

Krise životního prostředí pramení z lidské touhy mít více než odpovídá potřebě. Poselství nejnovější encykliky papeže Františka Laudato si' nám připomíná, že od nynějška přestává být „ochrana přírody“ volnočasovou aktivitou nadšenců, ale stává se důležitou výbavou každého věřícího.

Ekologie člověka a přírody jsou spolu spojeny a pokud máme chránit život, pak veškerý. Papež František v encyklice upozorňuje, že někteří křesťané, kteří se horlivě věnují modlitbě, se často vysmívají starostem o životní prostředí. „Chybí jim ekologická konverze ... povolání střežit Boží dílo je podstatnou součástí ctnostného života. Není to nějaký druhotný aspekt života křesťanů,“ upozorňuje papež František.

Důležitá je výchova k odpovědnosti za Boží stvoření. Ta má pak praktické dopady na každodenní život. Jak konkrétně můžeme pomáhat přírodě? Často stačí velmi málo.

Marek Drápal (Česká křesťanská environmentální síť) nám v KT nabízí šest tipů, které může vyzkoušet téměř každý :

1. **Všimát si přírody** – Pokud budeme obdivovat kvetoucí blatouchy a provazce žabích vajíček v mokřadu u řeky, nenechá nás v klidu plán zasypat tuto lokalitu sutí a území zastavět.
2. **Omezit teplotu** - Ne každý může zateplit dům či byt, ve kterém bydlí, ale regulovat teplotu vytápění je snadné. Nejde přitom zdaleka jen o úspory finanční. Energii je třeba získat ze surovin, jejichž těžba i spalování je pro přírodu často velmi zatěžující.
3. **Omezit cestování autem** - Získávání ropy stejně jako její spalování v motorech je nesmírně nešetrné pro životní prostředí a tedy i pro člověka. Auto je však ulitou, ve které je velmi snadné se zabydlet a mnohem těžší je ji opustit.
4. **Omezit domácí chemii** - Každá lahvička domácí či zahradní chemie jen zvyšuje koncentraci jedů v našem okolí a zbavit se jich je v podstatě nemožné. Bohužel dříve či později se tyto jedy dostanou přes potravní řetězec do našeho těla.
5. **Omezit nakupování** - Dnešní svět léčí vnitřní prázdnotu nakupováním a roztáčí kolečka spotřeby neuvěřitelnou rychlostí.
6. **Začít pěstovat zeleninu a ovoce** - Práce s půdou a pěstování rostlin přináší nejen (částečnou) potravinovou soběstačnost, ale také člověka v mnohém vnitřně obohacuje. I malá zahrada či balkón může být nezanedbatelným zdrojem čerstvé zeleniny.

To je jen stručný nástin – v KT najdete nezkrácený výčet všech možností.

Křesťanství odlišovalo tradičně tři rozměry etiky: vůči sobě, vůči bližním a vůči Bohu. Nově podle papeže Františka přichází čtvrtý rozměr – vztah k Zemi. Etika podle něj nekončí tím, že miluji svého bližního, ale mám milovat i svět kolem něj, vždyť i Bohu na tomto světě záleží – neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna... (Jan3,16).

Svatby ve farnosti:
první svatba v Sušanech byla Karel Schrötter a Petra Koptišová (17.4.) a druhá svatba v Sušanech byla Lenka Stašková a Jan Klicman—viz foto (10.6.)

Přejeme oběma pářům hojnost Božího požehnání na životní cestě, ochranu Panny Marie a svatého Josefa! MD

Kalendárium českých svatých

Dne 5. července je svátek rodných bratří, Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy

Oba pocházeli ze Soluně a dříve než přišli pozváni knížetem Rostislavem na Velkou Moravu (rok 863), působili nějaký čas jako misionáři u Chazarů na Krymu. Odtamtud přinesli ostatky sv. papeže Klementa I. nejprve do Konstantinopole (Istanbul), potom je vzali s sebou na Moravu a donesli je až do Říma (rok 867). Aby mohli slavit bohoslužby v řeči lidu, jemuž měli hlásat evangelium, přeložili bohoslužebné knihy a Písmo svaté do slovanského jazyka. Postarali se také o výchovu svých žáků, aby jejich dílo mělo pokračovatele. Cyril zemřel roku 869 v Římě, Metoděj roku 885 na Moravě. Jejich svátek se od 14. století slavil u slovanských národů 9. března, v roce 1863 byl přeložen na 5. červenec a r.1880 rozšířen pro celou církev. Papež Jan Pavel II. je prohlásil za spolupatrony Evropy a r.1990 sám navštívil Velehrad.

Hokejovou slávu vyměnil za trvalejší hodnoty

Když někteří fotbalisté nastupují na trávník, pokřičují se. Podobný výraz zbožnosti u hokejistů nevidáme. Přesto jsou křesťané i mezi vyznavači nejrychlejší kolektivní hry. Jedním z nich je i útočník prvoligových Jestřábů Prostějov **Matouš Maxmilián Venkrbec**, který o svých zkušenostech přijel v čase mistrovství světa v hokeji besedovat se studenty Teologické fakulty v Českých Budějovicích.

„Hokej hraju od šesti let,“ říká osmdvacetiletý muž, který pochází z křesťanské rodiny. „Duchovním motorem u nás byla maminka, táta mě zase vedl od malička ke sportu a hokeji, který trénoval. Ve škole jsem byl mezi 25 žáky sportovní třídy jediný, kdo chodil do kostela. Protože mi šel hokej dobře a měl jsem na ledě výsledky, kluci mi dávali pokoj. Tenkrát jsem ale cítil, že víra je něco, co mi překáží a nepřidává na image,“ přiznává po letech M.M. Venkrbec, který si dětskou víru přinesl i na střední školu. „Cítil jsem se kvůli víře zranitelný a litoval, že ještě chodím do kostela.“ Po střední škole podepsal profesionální smlouvu v Olomouci. „Mamka mě přemlouvala k biřmování, tak jsem ji poslechl, abych měl klid, a začal chodit k jezuitům na přípravu. Ocítl jsem se ve společnosti lidí, kteří víru brali vážně a snažili se žít s Bohem. Postupně jsem si začal uvědomovat, že když se Bohu odevzdám a dám mu vše, naplní mě. Získám něco, co mi hokej nedokáže nabídnout.“ Při biřmování ho atmosféra přijetí darů Ducha Svatého velmi zasáhla. „Uvědomil jsem si, že v životě nechci peníze a slávu, tedy to, po čem většina hokejistů touží, ale něco trvalejšího. Biřmování bylo jedním z nejdůležitějších okamžiků mého života.“ Začal chodit ve středu na studentské mše svaté, ale středa byla zároveň hracím dnem, takže nemohl stíhat obojí. „Uvědomil jsem si, že mi hokej brání, abych byl s Bohem a smysluplně žil. Věděl jsem, že si musím vybrat: buď budu hrát hokej a budu nešťastný, nebo s ním skončím a budu šťastný,“ říká Matouš Venkrbec. V létě 2010 se rozhodl s hokejem přestat – klub i rodiče jeho volbu respektovali – a začal studovat teologickou fakultu v Olomouci. A také chodit do scholy, kde poznal i budoucí manželku, se kterou má dvě děti. Na hokej ale nezanevřel, trénoval děti a občas si i zahrál. „Viděl jsem už hokej v jiném světle, a proto jsem se k němu mohl vrátit. V té době za mnou totiž přišel kamarád, zda bych nepomohl týmu Jestřábů Prostějov dostat se do první ligy.“

Po třech letech se tedy vrátil znovu do kabiny. „Haná je malá, tak o mně kluci věděli, že jsem věřící. Bylo zajímavé sledovat, jak se ke mně ze začátku chovali. Mnozí byli v pohodě, někdo se mi ale vyhýbal, jiný si do mě rýpl. Když jsem pak získal jejich důvěru, začali se mi svěřovat, vyptávali se na různé věci a já se třefoval do jejich předsudků. To byla moje evangelizace v hokejové šatně. Postupně za mnou chodili, abych jim poradil i v mezilidských vztazích,“ dodává Venkrbec. „Mates, ty jsi tady jediný normální,“ začínali kluci z kabiny rozhovory, „že jsem se v duchu musel usmívat. Cítil jsem, že jsou v nich potlačené touhy po něčem vyšším, hodnotnějším a trvalejším, které ale nikdo nerozvíjel. Jednou jsme jeli na zápas a já si v autobuse četl Bibli. Spoluhráč David Šebek, říkáme mu Šeba, se mě ptal, co čtu. Řekl jsem, že Bibli, a cítil jsem, že to chce ironicky komentovat. Bibli si ode mě vypůjčil, otevřel ji a začal hlasitě předčítat z místa, na které mu padl náhodou zrak: Tehdy se objevil jakýsi ničema jménem Šeba... Musel jsem se v duchu smát, do té doby jsem nevěděl, že takový úryvek v Bibli je. Šeba Bibli zavřel a neřekl ani slovo. Uvědomil jsem si, že Bůh má smysl pro humor a evangelizuje si svou cestou. Stačí si číst v autobuse Bibli a On si to už zařídí,“ dodává s úsměvem Matouš Maxmilián Venkrbec.

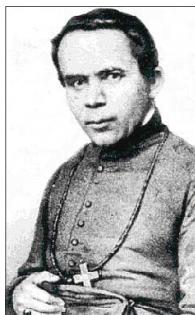
Podle KT

Kalendárium českých svatých

Dne 19.6. slaví svátek Jan Nepomucký Neumann,

narozen 28. březen 1811 - zemřel 5. 1. 1860.

Málokdo ví, že jeden z nejuctívanějších amerických světců, John Nepomuk Neumann, pocházel z Čech. Svatořečen byl v Římě Pavlem VI. v červnu roku 1860. Hovořit o tomto prachatickém rodákovi, kterého výtvarníci zobrazují jako muže, který si hraje s dětmi, se tehdy nesmělo. Světec a k tomu ještě Sudeťák a Američan! Zatímco v USA davy jásaly oslavující svého prvního svatého, u nás se mlčelo. Na přísně sledovanou mši se dostavilo jen několik hazardérů s vlastní budoucností. Kdo vlastně byl ten nebezpečný muž? Jan Nepomuk Neumann se narodil v roce 1811 v Prachaticích. Jeho matka byla Češka, otec Němec. Studoval na semináři v Praze, ale pro nadměrný počet kněží nebyl vysvěcen. Ovládal osm jazyků a chtěl se stát knězem. Odjel tedy do Ameriky a pracoval jako farář mezi německými rodinami přistěhovalců v oblasti Niagarských vodopádů. Věnoval se zejména péči o chudé, zakládal školy, nemocnice, sirotčince a dokonce i seminář ve Filadelfii. Ale také kostely, těch založil přes osmdesát. Od roku 1851 působil jako biskup. Když v roce 1860 na filadelfské ulici zemřel, nikdo v tom maličkém muži v ošoupaném kabátě biskupa nepoznal. V kapse měl jen růženec, pár bonbonů a něco málo přes 1 dolar.

V této knize je řeč o tom, jak se osm kapucínů rozhodlo odejít ze svých komunit a žít radikálněji život podle evangelia a v souladu s původní řeholí svého zakladatele, svatého Františka s Assisi.

„Chcete následovat ukřižovaného Krista?“ zeptal se osmi prvních bratrů kardinál

O'Connor, newyorský arcibiskup. „Boha můžete vzývat kdekoli, ale jestli chcete následovat Krista až na Kalvárii jako svatý František z Assisi, zkuste jít až na samé dno ghetta.“ - A svěřil jim farnost v Jižním Bronxu.

V kapli fraternity sedí, klečí nebo leží desítka mužů, s čelem k zemi, nohama bosýma. Mají šedé hábity a více či méně husté plnovousy. Jako opasek jim slouží provaz se třemi uzly. Někteří mají na hlavě svoji špičatou kápi.

Poznávám mezi nimi obrovského bratra Terryho, bývalého barmana, který dával přednost pivu před svěcenou vodou; bratra Stana, jazzmana z pochybných podniků na Manhattanu se svázanou hustou černou kšticí; bratra Boba, který jediný nemá vousy, obezřetného správce suchého humoru...

Od šesti do osmi každé tři minuty prořízne ticho řev motorů. Fraternita totiž stojí na dráze startovacích linek letiště. Oceloví ptáci se zvedají za maximálního výkonu svých motorů právě nad jižním Bronxem. V některých letadlech někdy sedí bratři, kteří vyrážejí evangelizovat do všech koutů Spojených států.

... Jak dokáže modlitba poručit nejen ptákům, ale i letadlům...

Před několika měsíci letěl bratr Lombardo, bývalý účetní expert z univerzity Notre Dame v Indianě, na rekolekci mladých v Atlantě, kde měl kázat.

Kvůli dopravní nehodě přijel bratr Bob na letiště se zpožděním. Běží chodbami terminálu, ale u přepážky už nikoho nenajde. Čekárna je prázdná. Je tu jen poslední hosteska.

„Slečno,“ říká otec Bob udýchaně, „musím nutně letět tímhle letadlem!“

„Otče, je pozdě, všichni jsou už palubě a dveře se právě zavřely.“

„Slečno, asi jste mi nerozuměla, já tímhle letadlem musím letět, protože mám v Atlantě důležitou schůzku.“ „Otče, nechápete? Řekla jsem vám, že to není možné. Federální zákony zakazují znovu otevřít dveře.“

Bob Lombardo dokonale ovládá emoce a oznamuje stejným tónem nepodstatné i ty nejzávažnější zprávy. Klidně pokračuje: „Vy mi nerozumíte, slečno. Mám kázat na rekolekci pro tisíc mladých. Čekají na mě, neřekl bych jako na mesiáše, ale skoro...Jsem tam jediný kazatel.

Já tím letadlem letět musím!“

Prosklenými stěnami odbavovací haly zahlédne, jak jeho DC-8 roluje ke startovací dráze do fronty, z níž se každých třicet vteřin zvedá k modré obloze jeden stroj. „Otče, to vy nerozumíte mně: tohle letadlo už má jen jediného pána, a to je pilot...“ „...až po Bohu, slečno, až po Bohu...“

Bratr Bob si nestěžuje. Sedne si a v tichosti začne vzývat Pána nemožností: „Bože, jestli chceš, aby měli tihle mladí, kteří po tobě hladoví a žízní, kněze, tak se snaž... Já jsem udělal, co jsem mohl.“

Letoun do Atlanty už je na začátku dráhy. Přišel na řadu. Stroj jede po své dráze, zrychluje... Ve chvíli, kdy se už už odlepuje od země, náhle prudce zabrzdí a obrátí se k únikové dráze. Hosteska zvedne telefon. Podezřívavě se podívá na františkána. Letadlo se vrací.

Za několik minut se objeví steward a tlačí před sebou na vozíku velmi bledou starou dámu. Hosteska se obrací k otci Bobovi, a jako by se nic nestalo, řekne mu: „Tahle paní dostala těsně přes vzletnutí záchvat paniky. Museli jsme ji vysadit. Jestli chcete nastoupit, letadlo je připraveno...“ „Děkuji, slečno.“ Bratr Bob dorazil do Atlanty právě na začátek rekolekce. Mnoho mladých se obrátilo a našlo nový život, když ho slyšeli mluvit o Kristu.

(ukázka z knihy)

Mše svatá v kapli ve **Vinařicích** se uskutečnila v pátek 26. května 2017. V této kapli Panny Marie bude další mše v říjnu. Modlíme se zvláště za místní.

Historické zastaveníčko

Doupov, dříve také Tup-paw, ležel na mírném svahu uprostřed Doupovských hor, na dně kráteru bývalého stratovulkánu. Na horním konci náměstí, uprostřed jehož západní strany stála radnice s letopočtem 1579 a městským znakem,

byl farní rokokový kostel Nanebevzetí Panny Marie. Nad kostelem stál čtyřkřídlý zámek s věží. K zámeckému areálu přiléhala velká zahrada, ovocný sad a lesní školky. Z rybníčku v zámeckém parku byla zásobována kašna na náměstí. Byl zde konvikt piaristů s gymnáziem a kostelem sv. Alžběty. Na elektrické vedení z kadaňské elektrárny se Doupov napojil roku 1921.

Doupov byl na svém počátku sídlem vladyckého rodu Doupovců z Doupova a záhy se stal centrem celého doupovského panství. Zhruba v polovině 15. století vystřídali Doupovce Ždárští ze Žďáru. Za Šliků, kteří vlastnili Doupov od poloviny 16. století, se dovršilo dosídlení území německými osadníky. Dal také postavit radnici jako doklad získaných svobod. Doupov býval v širokém okolí známý svým soukenictvím. Vedle soukeníků bývalo v Doupově i 14 plátenických mistrů se 13 pomocníky, 11 koželuhů, řada ševcovských mistrů a další řemeslníci a obchodníci, potřební k zajištění života města.

Po první světové válce byly v Doupově kromě pošty, četnické stanice, záložny a spořitelny také 2 hotely, 2 vinárny, 6 hostinců, 5 cukráren a vyráběly se zde sodovky a limonády, šindele a bedny. Byly zde 4 mlýny, parní pila a ze škol kromě čtyřtřídní školy i živnostenská pokračovací škola s obuvnickým oddělením a arcibiskupské gymnázium. V roce 1926 zde byla otevřena také jedna třída české školy, přestože zde žilo jen 18 Čechů.

Přibližně půl hodiny od města bývala tzv. Buchenkapelle - kaple Panny Marie Čenстоchovské, opředená řadou pověstí o zázracích, které se zde přihodily. Nedaleko stojí ještě i dnes na malém pahorku novogotická hrobka Zedtwitzů z 19. století. Zedtwitzové byli posledními majiteli doupovského panství, které koupili roku 1858 od hraběte Černína. Byli výbornými hospodáři a přivedli neprosperující panství k nebývalému rozkvětu. Po roce 1945 byl Doupov začleněn do Vojenského výcvikového prostoru Hradiště. Vysídlení Doupova proběhlo roku 1954.

(dle Z.Binterové)

Citát na červenec: „**Všichni toužíme po domovu, ale ten vzniká v lidských srdcích, nelze jej vytvořit sebekrásnějšími kulisami.**“ (V.Kodet)